

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.839 van 19 december 2008
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Malische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van 19 september 2008 om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2008 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE KETELAERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 september 2008 wordt aan de verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"(...) * - artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit een geldig paspoort voorzien een geldig visum.*

** - artikel 7, eerste lid, 3°: wordt door de Minister van migratie en asielbeleid of J.V., Administratief Assistent geacht de openbare orde; op heterdaad: diefstal (PV n° 051190/08).*

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden:

** Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.*

** Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor diefstal, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

** Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.*

** Gezien de persoonlijkheid van betrokkene en de toestand van zijn dossier,*

- zijn er sterke vermoedens dat hij zich aan de justitie zal onttrekken

- men kan dus aannemen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt ter zijner laste niet zal opvolgen.

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken gewenst is.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op daar de eventuele schorsing of nietigverklaring van de thans bestreden beslissing niets af doet aan de illegale verblijfstoestand van de verzoekende partij.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van de verzoekende partij beïnvloedt en dat de verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

2.2. De verwerende partij werpt de exceptie van onbevoegdheid op, in zoverre de vordering is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van 19 september 2008, daar de Raad ingevolge artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), niet bevoegd is hiervan kennis te nemen.

De Raad stelt vast dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd in zoverre het beroep gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van de verzoekende partij.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verwerende partij in haar verweernota stelt dat op 27 oktober 2008 werd beslist om verzoekende partij vrij te stellen en haar een nieuwe termijn te geven om het grondgebied te verlaten, zodat zij niet langer van haar vrijheid is beroofd.

2.3. De verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel en het niet op basis van

concrete gegevens aantonen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden, beiden vereist ingevolge artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet.

Er bestaat geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is.

De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, betreffende de materiële motiveringsplicht omdat het om een standaardbeslissing gaat, men sowieso ervan uitgaat dat verzoekende partij schuldig is aan diefstal, terwijl dit duidelijk om een vergissing gaat en de motivering neerkomt op een summiere materiële motivering, betreffende de formele motiveringsplicht omdat de motivering van de bestreden beslissing niet evenredig is aan het belang van de beslissing voor de verzoekende partij en de minister zich beperkt tot het stellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevaardigd om reden dat er een risico bestaat dat de verzoekende partij de openbare orde opnieuw zou schaden en betreffende het zorgvuldigheidsbeginsel omdat de minister zich uitsluitend baseert op de schending van de openbare orde om zijn beslissing te nemen, waarbij de zaak geenszins ten gronde onderzocht is geworden en men er sowieso van uitgaat dat de verzoekende partij schuldig is aan diefstal, terwijl zij dit bij hoog en bij laag blijft ontkennen.

Ter adstructie van het eerste middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen in haar verzoekschrift:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel"

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken heeft het bevel gegeven het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving door te stellen dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en deze in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor diefstal en er een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde.

2. Juridisch kader

*Op grond van **artikel 62 van de Vreemdelingenwet** moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.*

*De **Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen** legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.*

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in

zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Op grond van **het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsplicht** moet elke bestuurshandeling worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De materiële motiveringsplicht werd geschonden

1. Ten eerste omdat iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in recht ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Om die reden zal een motievencontrole altijd uit vier stadia bestaan waarbij men begint bij het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en uiteindelijk de inhoud van de beslissing.

Zoals vermeld werd verzoeker op 20.09.2008 de beslissing d.d. 19.09.2008 met het bevel om het grondgebied, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, IJsland, Denemarken, Finland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta te verlaten en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend.

De beslissing d.d. 19.09.2008 stelt:

'Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor diefstal, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Gezien de persoonlijkheid van betrokkene en de toestand van zijn dossier zijn er sterke vermoedens dat hij zich aan justitie zal onttrekken. Men kan dus aannemen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijner laste niet zal opvolgen. Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken gewenst is'.

Deze 'motivering' is de enige reden die aangehaald wordt om verzoeker het bevel te geven het grondgebied, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, IJsland, Denemarken, Finland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta te verlaten.

Verzoeker wordt op 19/09/2008 zogenaamd op heterdaad betrapt bij diefstal van een PC. Verzoeker stelt echter zeer formeel dat hij op geen enkele manier een diefstal heeft gepleegd en het hier duidelijk gaat om een vergissing. In dit opzicht stelt verzoeker dat de PC eigendom was van een Algerijn, die hij had leren kennen. Verzoeker zegt niets met een diefstal te maken te hebben.

Diezelfde dag wordt het bestreden bevel reeds opgemaakt, waarin men schrijft dat er een risico bestaat dat betrokkene de openbare orde opnieuw zou schenden. Bovendien stelt men dat gezien de persoonlijkheid van betrokkene en de toestand van het dossier er ernstige vermoedens zijn dat hij zich

aan justitie zal onttrekken, zodat men de beslissing neemt dat verzoeker het grondgebied van België, evenals het grondgebied van voornoemde landen moet verlaten.

Het gaat hier duidelijk om een standaardbeslissing, dewelke op dezelfde dag van aantreffen genomen werd. Men gaat er sowieso van uit dat verzoeker schuldig is, hetgeen blijkt uit de stelling dat het risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde. Tevens meent men op één dag een duidelijk beeld te kunnen hebben van verzoeker, waarbij zelfs niet wordt nagegaan alwaar verzoeker de laatste tijd verbleven heeft.

Indien men dit zou gedaan hebben, had men mogelijks kunnen vaststellen dat verzoeker gedurende vele jaren onophoudelijk in Italië heeft gewoond. Het is dan ook begrijpelijk dat verzoeker terug naar Italië kan gaan, hetgeen hem echter door de bestreden beslissing onmogelijk wordt gemaakt, gezien hij niet over de documenten beschikt die vereist zijn om zich naar Italië te begeven.

De 'motivering' komt neer op een summiere materiële motivering. Summiere motiveringen worden niet aanvaard.

3.2. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het bevel het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de Staten Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, IJsland, Denemarken, Finland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta te verlaten en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de duidelijke redenen (geen algemene veronderstellingen) te kennen.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

In casu beperkt de Minister zich tot het stellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevaardigd om reden dat er een risico bestaat dat verzoeker de openbare orde opnieuw zou schaden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op de schending van de openbare orde om zijn beslissing te nemen.

Hierbij werd de zaak geenszins ten gronde onderzocht en gaat men er sowieso vanuit dat verzoeker schuldig is aan de diefstal, terwijl deze bij hoog en bij laag blijft stellen dat hij die PC nooit heeft gestolen."

In de mate dat verzoekende partij naast een schending van de materiële motiveringsplicht een schending van de formele motiveringsplicht met verwijzing naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2, 3 en 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen opwerpt, wijst de Raad erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cfr. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Derhalve dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht opwerpt, uit het feit dat zij tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. Het middel dient derhalve uitsluitend vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

In de mate dat verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt, dient erop gewezen te worden dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de beslissing in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Ook wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en naar het PV van diefstal op heterdaad. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 7, lid 2 van de Vreemdelingenwet, naar het feit dat de verzoekende partij met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk kan vertrekken en naar het feit dat de verzoekende partij in aanmerking kan komen om te worden vervolgd voor diefstal, waardoor een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij niet betwist dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een visum noch dat zij met haar eigen middelen niet wettelijk kan vertrekken. Verzoekende partij erkent daarenboven dat *“(z)ij niet over de documenten beschikt die vereist zijn om zich naar Italië te begeven”*. Zij betwist daarentegen de motieven die steunen op de diefstal bij heterdaad en het daarmee samenhangend risico tot schending van de openbare orde. Verzoekende partij stelt formeel dat zij op geen enkele manier een diefstal heeft gepleegd en dat het duidelijk gaat om een vergissing. Zij stelt dat de gestolen PC eigendom was van een Algerijn die verzoekende partij had leren kennen en dat hij niets met een diefstal te maken heeft. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen elementen naar voren brengt die deze verklaringen staven, maar zich beperkt tot het geven van een andere versie en verklaring van de feitelijke vaststellingen, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 7, eerste lid, 1° en 3° en artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De door de gemachtigde van de minister gedane vaststellingen volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Daar waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat uit de bewoordingen “*risico (...) tot nieuwe schending*” blijkt dat de verwerende partij sowieso ervan uitgaat dat verzoekende partij schuldig is, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich niet in de plaats van de verwerende partij kan stellen en dat de verzoekende partij bovendien slechts naar een deel van de motivering verwijst en de rest van de motivering, met name “*Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor diefstal*”, buiten beschouwing laat, waarbij het gebruik van de zinswending “in aanmerking kunnen komen” taalkundig precies een mogelijkheid uitdrukt.

Daar waar verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing het haar onmogelijk maakt naar Italië terug te gaan, merkt de Raad ten overvloede op dat het door verzoekende partij zelf erkende feit dat zij niet over de documenten beschikt die vereist zijn om zich naar Italië te begeven, haar belet naar Italië te gaan. De bestreden beslissing stelt ter zake immers uitdrukkelijk: “*(...) moet het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : (...), Italië, (...), tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*”, zodat de bestreden beslissing eraan niet in de weg staat dat de verzoekende partij zich naar Italië begeeft, op voorwaarde dat zij over de vereiste documenten beschikt.

In de mate dat verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel opwerpt, merkt de Raad op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De verzoekende partij stelt dat de minister zich uitsluitend heeft gebaseerd op de schending van de openbare orde om zijn beslissing te nemen, dat de zaak geenszins ten gronde onderzocht is geworden en dat men er sowieso van uitgaat dat verzoekende partij schuldig is. De Raad wijst er op dat de verzoekende partij in dit onderdeel van het middel geen concrete elementen aanbrengt die deze verklaringen staven en die aannemelijk maken dat de verwerende partij haar beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en haar beslissing op een niet correcte feitenvinding heeft gestoeld. Daar waar de verzoekende partij stelt dat de minister zich uitsluitend heeft gebaseerd op de schending van de openbare orde om zijn beslissing te nemen, dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing tevens gestoeld is op het feit dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en op het feit dat de verzoekende partij niet over eigen middelen beschikt om wettelijk te vertrekken, waarbij de Raad vaststelt dat beide vaststellingen door de verzoekende partij niet worden betwist.

Aangaande het onderdeel van het middel van verzoekende partij dat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft en de kritiek op de motieven die op dit deel van de bestreden beslissing betrekking hebben, benadrukt de Raad nogmaals dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen en de Raad derhalve onbevoegd is, zodat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8, juncto 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna : het EVRM), omdat het recht van verzoekende partij op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familielevens overeenkomstig artikel 8 van het EVRM op onaanvaardbare wijze zou worden geschonden door het bevel om het grondgebied van zowel België als Italië te verlaten, aangezien zij verschillende jaren in Italië heeft gewoond en

wenst de mogelijkheid te krijgen zich opnieuw naar dat land te begeven, wat haar door de bestreden beslissing echter onmogelijk wordt gemaakt.

Ter adstructie van het tweede middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen in haar verzoekschrift:

“Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 juncto 12 EVRM)”

Verzoeker heeft verschillende jaren in Italië gewoond en wenst de mogelijkheid te krijgen zich terug naar dat land te begeven. Dit wordt hem door de bestreden beslissing echter onmogelijk gemaakt.

*Door het bevel om het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, **Italië**, Noorwegen, Zweden, IJsland, Denemarken, Finland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.”*

In de mate dat verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM opwerpt, dient erop te worden gewezen dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij verzuimt concreet toe te lichten hoe de bestreden beslissing haar persoonlijke belangen, beschermd onder artikel 8 van het EVRM, schendt, temeer daar verzoekende partij die meerderjarig is evenmin aantoon met wie zij in Italië een ‘gezin’ vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing door de wet, met name de Vreemdelingenwet, is voorzien dat zij één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft, aangezien de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en dat zij nodig is in een democratische samenleving, waarbij als uitgangspunt geldt dat volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (cfr. EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Te dezen merkt de Raad op dat zelfs al zou verzoekende partij met één of meerdere personen in Italië een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM vormen - wat zij niet aantoon - de verwijdering van

het grondgebied van België en de andere opgesomde staten waaronder Italië niet noodzakelijk definitief is en slechts om reden dat zij de noodzakelijke formaliteiten vervult ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen. De bestreden beslissing stelt ter zake uitdrukkelijk: “(...) moet het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : (...), Italië, (...), tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, zodat de bestreden beslissing eraan niet in de weg staat dat de verzoekende partij zich naar Italië begeeft, op voorwaarde dat zij over de vereiste documenten beschikt.

In de mate dat verzoekende partij de schending van artikel 12 van het EVRM opwerpt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit onderdeel van het middel niet verder uitwerkt. Derhalve is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.